
HET KWEKEN VAN *AGKISTRODON BILINEATUS* (GÜNTHER, 1888) IN ITALIE.

Door: Michele Furiani, Via Fontebuoni 21, 50137 Firenze, Italië.

Inhoud: Beschrijving - Het terrarium - Paring - Geboorte - Discussie - Literatuur.

BESCHRIJVING

Agkistrodon bilineatus is de meest zuidelijk voorkomende *Agkistrodon* van de Nieuwe Wereld. De maximale lengte bedraagt 120 cm.

Er zijn drie ondersoorten: *Agkistrodon bilineatus bilineatus*, die in Guatemala leeft in de kustgebieden aan de Grote Oceaan, *Agkistrodon bilineatus russeolus* (Gloyd, 1979), die in Yucatan voorkomt, en *Agkistrodon bilineatus taylori* (Burger & Robertson, 1951), die in Taumalipas en Nuevo León leeft. Deze laatste ondersoort is om zijn mooie kleuren bijzonder gewild.

Het biotoop bestaat uit heuvelachtige streken die zowel droog en vochtig zijn en waar deze slange-soort jaagt op muizen, ratten, kikkers, vogels en vissen.

De soort is ovovivipaar en heeft een bijzonder prikkelbaar karakter.

HET TERRARIUM

In juli 1984 kreeg ik een drie maanden oud paartje. In oktober 1985 woog het vrouwtje 500 g. Sinds oktober 1985 geef ik haar extra vitamine D. De dieren zijn ondergebracht in een terrarium van 70x50x59 cm dat twaalf uur per dag wordt verlicht door twee lampjes van 40 Watt. De temperatuur

schommelt overdag tussen 27°C en 29°C en 's nachts tussen 18°C en 20°C.

Als bodembedekking gebruik ik grind. Omdat de dieren uiterst prikkelbaar zijn heb ik ook voor een schuilplaats gezorgd.

PARING

Om de paring te stimuleren bleek het afdoende om het vrouwtje vóór de vervelling te scheiden van het mannetje en haar ná de vervelling bij het mannetje terug te zetten. Op 5 juli 1986 paarden de dieren, overigens zonder dat hier een bepaald ritueel aan voorafging. De paring duurde 50 minuten.

Op 10 november 1986, na een nieuwe vervelling en een zelfde korte scheiding, paarden de dieren opnieuw. Tijdens haar zwangerschap at het vrouwtje gewoon door.

GEBOORTE

Op 30 juni 1986 - het vrouwtje was inmiddels aanmerkelijk dikker geworden - werden twaalf gezonde jongen geboren, die tussen 9 en 12 g wogen.

Ik zette ze in plastic bakjes met absorberend papier. Acht dagen na de geboorte begonnen zij te vervellen.

De ouderdieren paarden opnieuw op 1 augustus 1987, nadat ik de bovenbeschreven methode had toegepast. Het vrouwtje, dat steeds goed at, baarde op 19 mei 1988 twaalf jongen, waarvan er één dood werd geboren en een ander een ernstige misvorming van de wervelkolom had.

De jongen begonnen na drie weken zelfstandig te eten. De ouderdieren paarden opnieuw op 20 augustus 1988, weer geheel volgens de hierboven beschreven methode, en het vrouwtje zou nu drachtig moeten zijn.

DISCUSSIE

Volgens mij zijn voor een succesvolle kweek met deze soort winterslaap en verandering van de verlichtingsduur niet nodig. Wel denk ik dat het belangrijk is om de sexen van elkaar te scheiden, al is het misschien alleen maar gedurende de vervelling van het vrouwtje. Ook denk ik dat het belangrijk is om extra vitamines te geven.

LITERATUUR

- Harding, K.A., & K.R.G. Welch, 1980. Venomous snakes of the world, p. 56.
- Lazno, J., 1978. Notes on reproductive patterns of reptiles in relation to captive breeding. International Zoo Yearbook, Vol. 19: 22-27.
- Peters, U.W., 1978. Second generation breeding of the Cantil (*Agkistrodon bilineatus*) at Taronga Zoo. International Zoo Yearbook, Vol. 19: 100-101.